No. 6

Lei 2

Cavalerii Nopții

MARE ROMAN ISTORIC NAȚIONAL DIN VIAȚA LUI

PENEȘ CURCANUL

DE RADU MIHNEA

Editura OMNIA, București I, Str. Academiei 24

fresări şi aproape că-i părea rău că primise.

Se gândi, cum să facă să schimbe hotărârea luată, dar era prea târziu, căci călugărul îi zise:

— Am ajuns, sora mea!

Rodica se uită speriată în jurul său, dar uimirea îl trecu spaima.

Nici în dreapta, nici în stânga sa, nici urmă de peşteră. In faţa ei, este adevărat că se ridica o stâncă înaltă, dreaptă, dar nici urmă de vreo spărtură, de vreo gaură, care să alcătuiască intrarea într'o peşteră. Se întoarse atunci, crezând că poate nu băgase de seamă şi peştera se găsea în spatele său. Dar acolo se întindea nemărginirea unei păduri de brazi şi era greu de presupus că în pădurea aceea să fie peştera, deoarece atunci călugărul nu s'ar fi oprit aici.

— Părinte, dar unde este peştera d-tale? — întrebă copila, întorcându-se.

— Sora mea n'o vede ? — făcu Macarie, zâmbind— Intrarea este doar chiar în faţa ei.

Rodica vru să răspundă supărată, crezând că Macarie îşi bate joc de ea, dar când întâmplător se mai uită odată la stâncă, rămase încremenită.

In mijlocul peretelui de stâncă, în care cu o clipă mai înainte nu zărise nici măcar o crăpătură, pe care să fi putut intra un om, se vedea acum o deschizătură, îndeajuns de mare, pentru ca un călăreţ să poată trece în voie prin ea, cu cal cu tot

In partea stângă a acestei deschizături, o bucată enormă de stâncă stătea dată la o parte, ca un fel de uşă.

Rodica rămase atât de înmărmurită, atât de uluită, încât nu era în stare să scoată nici un cuvânt. Gândurile sărmanei fete însă, alergau ca înebunite prin cap.

Cine era omul acesta, în faţa căruia munţii se deschideau? Cum făcuse el, dacă era numai o fiinţă omenească, să rădea la o parte bucata aceea de stâncă, pe care nici cinci oameni n'ar fi putut-o mişca din loc? Ce ascundea această peşteră, care era tăinuită atât de măestru privirilor rarilor trecători, încât aceştia nici nu-i putea bănui existenţa?

Tot atâtea gânduri, tot atâtea întrebări, la cari Ro-

Toate drepturile rezervate

dica nu putea să-şi răspundă şi cari o chinuiau, îi strecurau în suflet o îndoială din ce în ce mai mare.

—Poftește şi intră, sora mea! — zise călugărul, cu vocea-i asemenea cântului de heruvimi.

— Doamne şi ce voce are omul acesta! — se gândi Rodica. — Când vorbeşte, ţi se pare că auzi îngerii din Ceruri. Sfântă Marie Precistă, fă-mă să înţeleg ce este cu el, ce gânduri are, cui să-i dau crezare, glasului său care pare acela al unui om ce nu poate fi în stare să calce un vierme, sau ochilor săi, acestor ochi neînţeleşi, cu luciri supraomeneşti, cari... nu, nici ochii nu sunt răi, dar sunt ciudaţi.!

— Dece nu intră sora mea? — întrebă Macarie, văzând că Rodica nu se mişcă din loc— Ii este teamă oare de întunecimea peşterii? Asta să n'o înspăimânte, căci înăuntru peştera e mult mai prietenoasă, decât pe dinafară!

Ce era să facă biată fată? Să-i spună că se teme ? Dar o va întreba, de ce se teme? Oare până atunci nu se purtase cu ea, ca un adevărat frate, ca un adevărat servitor al Domnului? Oare n'o scăpase de El Ghiabur, cu primejdia propriei sale vieţi? Şi noaptea trecută nu şi-o petrecuse oare în întregime pe pragul odăii în care dormea ea, veghind-o până în zori, ca un câine credincios?

Nu se putea ca omul acesta să aibă gânduri ascunse cu ea şi în orice caz, atâta timp, cât el nu-i dădea prilej să fie măcar cât de nemulţumită, n'avea dreptul să-i jignească, aruncându-i în faţă că n'are încredere în el.

Deaceea îşi luă inima în dinţi şi intră.

CAP. XV

Peştera Fecioarei.

Dela cel dintâi pas pe care-l făcu în peşteră, Rodicăi i se păru că visează.

Este adevărat că intrase într'o încăpere, ai căror pereţi erau de piatră, că în loc de tavan acoperişul era alcătuit de stânci colţuroase, că pe jos, podeaua era tot de piatră, dar pe pereţi atârnau scumpe covoare de Persia,

din bolta de piatră se lăsa în jos un candelabru cu numeroase braţe, care răspândea o lumină aproape orbitoare, iar pe covorul gros de Smyrna, întins pe podeaua de stâncă, erau aşezate mobile vechi şi foarte preţioase.

Rodica se uita când la aceste minunăţii, când la călugăr, dar să îngâne acum un cuvânt îi era cu neputinţă.

Macarie, care firește se aştepta la această înmărmurire, zise cu vocea caldă, melodioasă:

— Sora mea pare mirată de ceeace vede aici şi are dreptate să fie. Dacă-mi va da voe, după ce va gusta ceva, ca să-şi mai împrospăteze puterile, îi voi istorisi povestea acestei peşteri. Până atunci însă, binevoiască să se aşeze şi să se socotească întocmai ca la ea acasă.

Uluită încă de neaşteptata priveliştе, pe care i-o oferea această misterioasă peşteră, Rodica se aşează pe un scaun, privirile ei urmară însă de a aluneca de la covoare la mobilă, la călugărul Macarie.

— O clipă de răgaz, sora mea — zise Macarie — şi îndată îţi vei putea potoli foamea, care îmi închipui cum trebuie să te chinuiască, deoarece n'ai mâncat nimic, de azi dimineaţă.

Cu aceste cuvinte călugărul se apropie de bucata de stâvă, ce ţinea loc de uşă şi cu o uşurinţă, de parcă ar fi închis într'adevăr o simplă uşă obişnuiţă, o trase peste deschizătura ce ducea în peşteră.

Pe semne că Rodica era sortită în ziua aceea să vadă numai minuni. După ce i se arătase peştera aceasta, rânduită acolo în creerul munţilor, departe de orice locuinţă omenească, cu o bogăţie vrendică de un palat, acuma iată că acest călugăr firav, cu înfăţişarea bolnăvicioasă, mişca din loc, cum ai mişca un scaun, o bucată de stâncă de sute de ocale.

Oare toate acestea se petreceau aevea, sau erau numai scena izvorâtă din fantezia unui vis, de care însă nu putea să-şi dea seama? Oare ce-i mai era hărăzit să vadă în ziua aceea?

O, ziua aceea îi mai pregătea multe lucruri neaşteptate, nu numai pentru ochi, dar mai ales pentru urechi!

După ce închise această uşă puţin obişnuită, Macarie dispăru spre fundul peşterii, printr'o perdea grea de ca-

tifea roşie, care atârna deasupra unei spărturi în stâncă

Peste câteva minute perdeaua de catifea se mişcă din nou şi călugărul, îmbrăcat în antiriu curat se ivi în mâini cu o tavă mare, pe care se găsea peşte prăjit, friptură rece, ouă fierte, băură şi o sticlă cu vin negru.

— Părinte — exclamă atunci Rodica, sărind de pe scaun — pentru Dumnezeu, ce este aici, peşteră, sau han ? Te rog spune-mi unde mă găsesc, căci nebunia îmi ameninţă minţile!

— Fii fără teamă, sora mea —răspunse călugărul cu veşnicul lui zâmbet — aici este o peşteră, un han şi în orice caz, nu-ţi lăsa mintea prea mult înrâurită de ceeace vezi, căci dacă judecata ni s'ar întuneca de tot ceeace nu ne aşteptăm să vedem, şi totuş întâlnirea ar însemna să ne pierdem minţile cel puţin o dată pe zi. Aşa că ia loc, sora mea, nu te pierde cu firea şi potoleşte-ţi foamea, cu ceeace am găsit prin cămară

— Dar cine locueşte aici şi ce este peştera aceasta?— întrebă Rodica, tremurând de nelinişte.— Cum au ajuns toate lucrurile acestea aici?

— Locuitorul acestei peşteri, în clipa de faţă, sunt eu, sora mea — răspunse călugărul— Cum au ajuns lucrurile acestea aici însă, este chiar povestea peşterii, poveste pe care ţi-o voi istorisi, în vreme ce vei gusta câte ceva din bucatele acestea.

D-ta... d-ta stai aici?— făcu Rodica, speriată.— Atunci m'ai minţit când mi-ai spus că eşti dela Mânăstirea Gabrova?

— De loc, sora mea,— răspunse călugărul, fără a-şi pierde cumpătul — repet şi acuma să fac parte din călugării Mânăstirei Gabrova. Sora mea trebuie să ştie însă, că aproape fiecare peşteră din munţi îşi are pustnicul ei, unde călugărul îşi face canoanele prescrise de mai marii săi, sau de el însuşi. Eu am avut norocul să dau peste această peşteră şi deaceea locul canoanelor mele este ceva mai plăcut la vedere, decât o peşteră obişnuită.

Cred că răspunsul meu te-a liniştit, sora mea şi te

rog reiaţi locul şi serveşte-te din modestele mele merinde, ca să-ţi spun şi povestea acestei peşteri.

Răspunsul călugărului a mai liniştit într'adevăr pe Rodica, dar dacă se reaşeză pe scaun şi începu să mănânce o făcu mai mult din curiozitatea de a vedea, care era origina lucrurilor scumpe din peşteră, decât din dorul de a mânca, fiindcă chiar dacă-i era foame o interesa mai mult să ştie unde se găseşte, decât să-şi mulţumească cerinţele trupeşti

— Sora mea — începu călugărul Macarie — cu mulţi ani în urmă, trăia la curtea prinţului Nichita al Muntenegrului, un înalt dregător, care avea un singur copil, Pavel, pe care-l iubea mai mult decât orice în lumea aceasta. Când Pavel a ajuns la vârsta învăţăturii, tatăl său l'a trimis prin şcoli străine şi băiatul a stat mai mulţi ani la Paris. Acolo Pavel a cunoscut o fată, atât de frumoasă, încât când trecea, lumea se oprea în loc s'o vadă. Avea ochi albaştri şi părul negru, ca d-ta, sora mea.

După ce şi-a sfârşit învăţătura, Pavel s'a înapoiat la casa părintească, dar dragostea lui pentru Gabriela — casa părintească, dar dragostea lui pentru Gabriela — aşa se numea fata — era atât de mare, încât o aduse şi pe ea la tatăl său şi-i ceru învoirea s'o ia de soţie, cu toate că fata era săracă şi dintr'o familie mai de jos.

Tatăl îşi iubea însă prea mult copilul, pentru a nu-i îndeplini orice dorinţă şi se învoi la căsătorie. Logodna avu loc chiar peste câteva zile, iar nunta urma să se facă cu alai mare peste o lună de faţă fiind şi prinţul domnitor, care era naş.

Cine ar putea descrie fericirea tinerilor, cine ar putea spune, cu câtă nerăbdare aşteptau ei ziua cununiei, când în sfârşit, puteau fi unul al altuia!

In ajunul cununiei însă, se întâmplă ceva, ce avea să năruiască toată această fericire, aruncând în braţele desnădejdii nu numai pe tinerii logodiţi.

La nuntă anume, fusese poftită şi mama Gabrielei şi ea sosi, după cum i se scrisese, în ajunul cununiei. In momentul sosirii, tatăl lui Pavel nu era acasă, aşa că viitorii cuscrii nu se putură cunoaşte, decât seara când înaltul dregător veni dela palat.

Dar odată cu intrarea doamnei Georgette Durand, mama Gabrielei, în casa tatălui lui Pavel, intrase şi nenorocirea în familia care urma să se alcătuiască a doua zi.

Seara anume, Pavel şedea de vorbă cu viitoarea lui soacră, în salon, când uşa se deschise şi tatăl său intră în odaie.

Doamna Durand se ridică depe scaun, dar în aceeaşi clipă o paloare mormântală puse stăpânire pe faţa ei şi dacă nu era Pavel, care s'o sprijine, fără îndoială că se prăbuşea la pământ.

Tatăl lui Pavel alergă repede să vadă ce se întâmplase, dar ajungând în faţa doamnei Durand, înaltul dregător se cutremură din creştet până în tălpi şi o spaimă nelămurită îl coprinse.

— Tată... mamă soacră — exclamă Pavel, speriat — ce s'a întâmplat ?... Vă cunoaşteţi, poate ?... Vai, ce bine mi-ar părea.

— Pavel... dragă Pavel — îngână demnitarul — te rog... lasă-ne puţin singuri !

Neavând încotro, tânărul părăsi salonul, cu foate că îl rodea o curiozitate grozavă, să ştie cât mai iute, dacă într'adevăr tatăl său o cunoştea pe doamna Durand şi dacă o cunoştea, ceeace părea neîndoelnic, de ce se speriaseră atât de tare, când s'au văzut faţă în faţă ?

Sărmanul Pavel! Cum nu s'ar fi grăbit el să cunoască acest amănunt, dacă ar fi ştiut ce groaznică însemnătate avea pentru el şi fericirea lui!

Spunând aceste cuvinte, călugărul oftă adânc, ceeace pentru Rodica fu o încurajare, căci dacă pe Macarie îl durea atât de mult nenorocirile altora, însemna că era un om bun şi că frica ei nu era de loc întemeiată.

— După vreun ceas — urmă călugărul apoi — Pavel fu chemat de tatăl său, care-i spusese următoarele:

— Dragă Pavel, eşti un om în toată firea şi ca atare, eşti îndeajuns de copt şi oţelit, pentru a putea suporta cu bărbăţie orice lovituă a vieţii. Iţi spun acestea, pentru ca să fii tare, căci trebuie să-ţi dau o veste, care ştiu că te va durea nemărginit.

— Tată... nu cumva doamna Durand nu mai vrea...

— îngână Pavel, dar tatăl său nu-l lăsă să sfârşească şi urmă:

— Nu mă întrerupe, lasă-mă să-ţi spun până la capăt ceeace trebuie să ştii.

Acum vreo douăzeci de ani, pe când eram reprezentantul prinţului Nichita la Paris, fiind singur, după moartea neuitatei tale mame, am cunoscut mai multe femei, printre cari şi pe o oarecare domnă.... Durand.

— Durand?!

— Da. Cu această doamnă, am avut o legătură, care a ţinut aproape un an, până când prinţul Nichita m'a chemat în ţară, să-i fiu sfetnic. La vreo trei luni dela plecarea mea dela Paris însă, primesc o scrisoare, prin care doamna Durand mă vesteşte că în curând va fi mamă şi că mă roagă să-i trimit ceva bani, deoarece se găseşte în grea cumpănă.

Cunoşteam acest fel al femeilor de a stoarce bani de la bărbaţi, cu toate acestea pentru a preîntâmpina repetarea scrisorilor, i-am trimis doamnei o însemnată sumă de bani, spunându-i să nu mă creadă prost, căci nu mă las păcălit de minciuna ei şi că deci, să nu-mi mai scrie, căci îi voi înapoia scrisorile nedeschise, ceeace am şi făcut.

In urma numeroaselor scrisori pe cari am refuzat să le primesc, doamna Durand a încetat să-mi mai scrie, aşa că cu timpul am şi uitat cu totul de ea.

Pentru întâia oară, după vreo şaptesprezece ani, mi-am adus aminte de ea, când ai venit tu cu Gabriela şi mi-ai spus că se numeşte Durand. Am întrebat-o atunci îndată pe logodnica ta, cum se numeşte mama ei? Mi-a spus că Georgette. M'am liniştit, deoarece doamna Durand, pe care o cunoscusem eu, se numea Ninon şi afară de aceasta, numele de Durand este tot atât de des în Franţa, cum este la noi Popovici, Alexici, Iakici şi aşa mai departe. De unde să ştiu eu că numele de Ninon, sub care o cunoscusem eu, ca artistă, pe doamna Durand, era numai un nume de teatru şi că adevăratul său nume era Georgette Durand?

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate! — strigă Pavel. — căci atunci...

— Atunci fiul meu, lasă-mă să sfârşesc — reluă bătrânul — doamna Ninon şi Georgette Durand sunt una şi aceiaşi persoană. Nu numai atât, dar după cum se vede acuma, doamna Durand, vestindu-mă că va fi mamă, nu a minţit, iar Gabriela, logodnica ta... este fica mea... este sora ta.

Cuvintele din urmă nu mai fură auzite de sărmanul Pavel căci vestea aceasta, atât de cumplită, atât de cruntă, îl făcură să-şi piardă cunoştinţa.

Călugărul Macarie tăcu din nou. Povestea aceasta părea să-l impresioneze grozav chiar şi pe el, care o cunoştea mai dinainte, care o istorisea.

— Dar ce s'a întâmplat pe urmă? — întrebă Rodica, nerăbdătoare, căci spusele călugărului o mişcaseră adânc.

—Firește că nunta n'a mai avut loc— reîncepu Macarie — căci cum s'ar fi putut cununa un frate cu sora lui? Dar cu asta drama nu se sfârşise. Tragedia avea să urmeze deabia de atunci înainte.

Pavel şi cu Gabriela se iubeau nespus, dar îşi dădeau seama că nu mai puteau să fie niciodată soţ şi soţie şi nicio pană omenească n'ar putea descrie suferinţa acestor doi oameni.

Când iubeşti o femee, care nu te iubeşte, mai ai măcar nădejdea că poate cu timpul, dragostea va veni. Dar îţi dai seama oare, sora mea, ce cumplită trebuie să fie suferinţa aceluia, care nici nădejdea n'o mai poate avea, deoarece ştie că aceea care-i este dragă, e sora lui?

Ne putând îndura această suferinţă supra omenească, Pavel se călugări şi plecă în ţară străină, veni aici în Bulgaria

Nici suferinţa Gabrielei nu era însă mai mică şi într'o zi desnădejdia despărţirii de omul, căruia îi dăruise tot sufletul şi toată inima sa, fugi după iubitul său şi după lungi peregrinări, la toate mânăstirile, îl găsi pe Pavel, la Mânăstirea Gabrova.

— Tot la Gabrova unde eşti şi d-ta?— întrebă Rodica

— Da, la Gabrova! — răspunse Macarie — Gabriela venise să-l implore pe Pavel să renunţe la călugărie şi să plece cu ea în lume, căci nu poate trăi fără de el. Lui

Pavel i se sfâşie inima văzându-şi sora-iubită suferind atât de mult, dar cum jurase credinţă lui Isus şi nevrând să se facă sperjur faţă de Domnul, se duse la stareţul mânăstirii, un om cu multă carte bisericească, socotit aproape ca un sfânt, nu numai de călugări, ci şi de lumea de prin împrejurimi şi-i povesti toată nenorocirea vieţii sale.

Stareţul ceru o noapte de răgaz, pentru a putea chibzui mai bine, iar a doua zi, când îl chemă la sine Pavel, îi spuse:

— Frate Pavele, mare este păcatul tău, că ţi-ai iubit sora cu dragoste lumească, dar mai mari trebuie să fie păcatele acelora, pentru cari Domnul te-a hotărât pe tine să pătimeşti. Fiindcă e neîndoelnic că tu pătimeşti pentru păcatele altora, căci asemenea pedepse Dumnezeu nu dă decât acelora, cari trebuie să plătească păcate rămase prea mult timp nerăsplătite. Astfel stând lucrurile, tu frate, n'ai dreptul să te sustragi pedepsei cereşti, dar încă să mai alături păcatelor pe cari le ispăşeşti, încă unul, pe cel mai groaznic din toate câte îşi poate închipui o minte omenească, acela de a cunoaşte dragostea în braţele propriei tale surori.

Dar, fiindcă spui că sora ta nu poate trăi fără tine, iată care este sfatul pe care ţi-l dau, sfat, care în acelaşi timp este şi canonul, pe care ţi-l hotăreşte stareţul tău:

O vei lua pe sora ta şi te vei muta cu ea în una din peşterile munţilor. Acolo sora ta va avea prilejul să trăiască lângă tine, tu însă nu te vei atinge de ea...

—Da. Prea Sfinte—îl întrerupse Pavel, îngrozit— dar oare nu-ţi dai seama că aşa ceva nu se poate? Cum să trăeşti sub acelaş acoperiş cu fiinţa care-ţi este mai dragă, decât orice pe lume, singuri în nesfârşitul munţilor şi să te poţi împotrivi ispitei?

—Este greu, frate Pavele, recunosc— răspunse stareţul —dar nu este cu neputinţă. Meritul cel mare înaintea lui Dumnezeu nu este să te împotriveşti ispitei, atunci când ispita e departe de tine, ci atunci când ea te întovărăşeşte la fiecare pas, când e nedeslipită de tine. Tocmai de aceia ţi-am dat şi eu acest canon, singurul care-ţi va mântui sufletul, singurul prin care vei putea ispăşi pă-

cătele pe cari le plăteşti şi prin care îi vei putea câştiga merite în faţa Domnului.

Când vei simţi că nu te mai poţi împotrivi ispitei, că pofta simţurilor ameninţă să-ţi înfrângă voinţa, atunci chinueşte-ţi trupul, ca durerile să-ţi alunge pofta de plăceri, loveşte-te, ca loviturile să potolească năvala sângelui tău şi dacă te simţi îndeajuns de tare să reziști celei mai grozave ispite pune-o chiar pe sora ta să te flageleze (1).

Doborât, sdrobit de greutatea canonului ce i se dăduse, Pavel ieşi dela stareţ pe jumătate nebun. Totuşi, atât pentru a îndeplini dorinţa iubitei ce-i era şi soră, cât şi pentru a se arăta vrednic de mila Domnului, Pavel hotărî să se supună cumplitului canon.

Porni prin munţi, în căutarea unei peşteri şi o alese pe aceasta. Cum avea bani, deoarece tatăl său murise şi toată moştenirea îi rămăsese lui, rândui această parte a peşterii, aşa cum o vezi astăzi, pentru ca Gabriela lui să nu fie silită să renunţe la toate bunurile lumeşti. El însă, el dormea într'o chilie alăturată, pe piatra goală şi nu se hrănea, decât cu rădăcini şi ierburi. Când simţurile începeau să se răsvrătească şi îşi cereau mulţumirea, Pavel îşi scotea cămaşa de pânză groasă, iar Gabriela îl flagela cu biciul, până când cădea în nesimţire. Pentru două-trei, zile, cât ţinea usturimea şi durerea pricinuită de carnea sfâşiată de bici, ispita nu mai venea şi Pavel avea linişte. Când poftele se aprindeau din nou, biciul îşi făcea datoria.

Asta a ţinut aşa, vreo doi ani, până când, într'o bună zi, Gabriela n'a mai putut îndura acest martir şi a fugit în lume.

Bietul Pavel a plâns nespus plecarea ei, sora mea, nu numai fiindcă se obişnuise cu acest fel de viaţă, dar mai ales fiindcă ispita tot îl mai căuta şi acuma nu mai avea

---

(1) A flagela = a bate cu biciul pe spinarea goală. Acest soi de canon a fost foarte răspândit la călugări şi călugăriţe, până la sfârşitul veacului trecut. Astăzi, Biserica, atât cea ortodoxă, cât şi cea catolică, au oprit flagelaţia. Totuş, chiar şi în zilele noastre mai sunt pustnici, cari se flagelează, fie pentru a alunga duhul rău, pe care-l cred în ei, fie pentru ca durerile trupeşti să-l împiedice de a cădea în ispită. Aceştia sunt aşa numiţii „nebuni religioşi".

cine să-l flageleze atât de bine, atât de priceput, cum flagela Gabriela.

A încercat cu toți călugării mânăstirii, dar în zadar. Călugării loveau sau prea tare şi după câteva lovituri pustnicul leşina, şi deci nu putea să aibă acea sfântă plăcere, când simți poftele lumeşti iroşindu-se încetul cu încetul din trupul tău, când îți dai seama cum se svârcoleşte ispita, până când moare, sau loveau prea uşor şi atunci loviturile deveneau mai mult o întârâtare a simțurilor, decât o potolire a lor.

Aşa s'a întâmplat apoi că, într'o bună zi pustnicul a plecat în lume, în căutarea sorei, în căutarea iubitei sale, asemenea căreia nu ştia nimeni să-l flageze

Şi... şi-a găsit-o? — întrebă Rodica, pe care această grozavă povestire o obosise, o istovise.

Călugărul îşi aţinti ochii, ochii aceia cu priviri nelămurite şi luciri cari nu păreau pământeşti, asupra Rodicăi şi zise:

— Mă mai întrebi, dacă a găsit-o, surioara mea? Dar oare tu cine eşti?... Nu eşti Gabriela, nu eşti iubita, sora mea?... Domnul s'a îndurat de chinurile mele şi mite-a scos în cale... Cât timp era să mai rămână Peştera Fecioarei, fără fecioara sa?... Pofta mă ispiteşte, surioară... Ia biciul, de colo, din cui şi îndeplineşte-ti sfânta îndatorire... In sfârşit... însfârşit ispita va fi chinuită din nou, aşa cum a fost chinuită pe vremuri, înainte de plecarea ta...

Rodica, sărmana copilă atât de chinuită şi de greu încercată, în răstimp de o săptămână numai, căzuse în mâinile unui nebun religios.

Pavel era călugărul Macarie.

XVI

Mehemet Ali nu cade.

De cele mai multe ori, ticăloşii nu sunt oameni proşti şi dacă pasiunile josnice, sau nemernice nu le îndrepta mintea pe calea răului, punând-o în slujba mârşăviei, deşteptăciunea lor ar fi putut aduce mari

foloase omenirii. Dar foarte rar se întâmplă ca o minte alunecată pe povârnişul fărădelegilor să-şi mai revină şi deaceea deşteptăciunea ticăloşilor se desvoltă, se desăvârşeşte numai în rău, săvârşind adeseori adevărate minuni de blestemăţii.

Unul din aceşti ticăloşi deştepţi era şi Mehemet Ali.

Nu numai ofiţerii săi, dar chiar şi populaţia creştină răsuflase uşurată, când s'a răspândit svonul că Băutorul de Sânge a fost chemat la Istambul, deoarece lumea era obişnuită să socotească drept căzut în disgraţie pe acela, pe care Poarta îl chema atât de grabnic şi nimeni nu se aştepta să-l mai vadă pe Mehemet Ali în fruntea oştirilor din Balcani.

Indată după plecarea lui spre Istambul începură să se facă prorocirile cele mai nebănuite, unii văzând pe urmaşul lui Mehemet Ali, în comandantul cetăţii Rusciuc, Hussein bey, alţii în vreun favorit al Padişahului, cei mai mulţi însă, în viteazul Osman-Paşa, comandantul celei mai puternice cetăţi de pe Dunăre, cetatea Vidinului.

Nimeni însă nu credea că-i va fi dat să-l mai vadă vreodată pe Băutorul de Sânge la Rusciuc şi din această pricină ofiţerii şi ostaşii începură să-şi facă de cap, poruncile lui Mehemet Ali fură nesocotite, iar başbuzucii am văzut cum au pornit la jaf, chiar a doua zi după plecarea generalisimului.

Oricine deci îşi poate închipui cu uşurinţă cum au rămas ofiţerii, soldaţii, poporul şi başbuzucii, când într'o bună zi, pe la amiazi, în curtea comandamentului intră o trăsură obişnuită de piaţă, din care coborî Mehemet Ali.

Băutorul de Sânge anume, poruncise şefilor de st ţie pe unde trecea să nu dea de veste la Rusciuc, că soseşte, deoarece vrea să vadă cum merg lurrurile în lipsa lui.

In realitate, Mehemet Ali voia să vadă câţi îi erau credincioşi cu adevărat şi câţi se bucurau de plecarea lui din fruntea comandamentului, plecare de care era sigur că nimeni în Bulgaria nu se mai îndoia. Totodată mai era curios şi să afle, cari erau anume măsurile

luate de el, cari plăceau mai puţin, deoarece pe acestea era încredinţat că le va găsi desfiinţate.

Se bucura mai dinainte de groaza care avea să-i cuprindă pe aceia. cari luaseră prea la sigur mazilirea lui şi cari acuma aveau să tremure zile, săptămâni, luni întregi, aşteptând în fiecare zi să se vadă pedepsele aşa cum numai Băutorul de Sânge ştia să pedepsească.

Deaceea, ivirea lui Mehemet Ali în curtea comandamentului pricinui o adevărată panică. Ofiţerii alergau dela unul la altul, căutând să revină asupra ordinelor date de ei, în lipsa comandantului suprem, eunucii se trudeau să adune cadânele, spre a le număra,, să vadă dacă nu cumva vreuna este ocupată cu amantul primit pe furiş, Mahmud se repezi să şteargă praful, pe care nu-l mai ştersese de trei săptămâni şi însuşi comandantul cetăţii, Hussein bey, fugea de colo până colo, controlând şi poruncind ca totul să fie aşa, după cum se ştia că-i place lui Mehemet Ali.

Dar în vreme ce ofiţerii alergau, eunucii numărau cadânele, Mahmud ştergea praful şi Hussein controla, fiecare se întreba, cum se întâmplase minunea ca, Mehemet Ali, cel chemat la Istambul, fără îndoială pentru a fi mazilit, să se înapoieze la postul său? Aşa ceva turcii nu erau obişnuiţi să vadă şi uluirea lor nu mai cunoştea margini.

Intr'adevăr, oricare altul, dacă ar fi plecat la Poartă, aşa cum a plecat Mehemet Ali, luat aproape cu hapca, nu s'ar mai fi întors niciodată.

Am spus însă, că, proape toţi ticăloşii sunt oameni deştepţi şi Mehemet Ali era nu numai deştept, dar şi foarte viclean.

Ajuns la Istambul, el se duce de-a dreptul la marele viriz şi cel dintâi cuvânt pe care- rosti, intrând pe uşă, fu:

— Mulţumesc Înălţimii Tale că mi-a dat prilejul să viu la Istambul, căci lucruri grave se petrec în Komânia, lucruri pe cari le-am aflat prin oamenii mei din Bucureşti şi numai Înălţimea Ta este în măsură să-mi spună ce să fac.

— Dar despre ce este vorba? —întrebă marele vizir, foarte mirat

Şi atunci Mehmet Ali înşiră un întreg basm, cu un complot, care se punea la cale la Bucureşti, de Brătianu şi oamenii săi, în înţelegere cu Rusia, complot, despre care spionii din Bucureşti ai lui Ali urmau să aducă dovezi scrise, în timpul cel mai scurs.

Firește că, în urma unei ştiri atât de însemnate, marele vizir uită deocamdată de cauza, pentru care-i chemase la sine pe Mehemet Ali şi-i ceru amănunte cât mai multe despre complot, pe cari Băutorul de Sânge, bineînţeles că le dădu, căutând să scoată cât mai mult la

Ajuns la Istambul, el se duce de-a dreptul la marele vizir

iveală însemnătatea persoanei şi legăturilor sale, în această chestiune.

In zilele următoare Mehemet Ali se pricepu să ţină mereu deschisă chestiunea complotului, astfel că deabia după vreo săptămână îi aminti marele vizir, aşa, într'o doară, despre denunţul făcut împotriva sa de o doamnă, care locuise la Viena în acelaş timp cu Ali Paşa, ambasadorul Turciei în Austria, mort de o moarte nenaturală

— Ştiu că Înălţimea Ta n'a luat nicio clipă în serios acest denunţ — putu Mehemet Ali să răspundă, — acuma după ce persoana sa ajunsese la preţ, din pricina „complotului". Dealtfel am auzit că ar fi vorba de o streină. Tare aş fi curios să ştiu cine este şi s'o întreb, ce amestec crede ea că aş fi putut avea eu, în moartea lui Ali Paşa?

Marele vizir, care acuma avea tot interesul, ca omul, care-i va putea desvălui complotul dela Bucureşti, să aibă mâinile libere şi să nu fie împiedicat în activitatea sa de nimic, îi dădu îndată numele şi hotelul unde locuia doamna, sau făcuse denunţul.

Peste un sfert de ceas apoi, Băutorul de Sânge era la hotel şi ceru să vorbească cu doamna Mitzi Stenner, o vieneză, care se găsea la Constantinopol de vreo lună de zile şi stătea sub scutul noului ambasador turc în capitala Austriei.

Mitzi Stenner nu mai era prea tânără. Putea să aibă vreo treizeci şi şease de ani. Ştiuse însă să-şi păstreze frăgezimea pielei, sclipirea ochilor albaştri şi culoarea aurie a părului aşa că nu arăta, decât douăzeci şi opt, şi afară de aceasta, purtându-se şi foarte elegant îmbrăcată putea plăcea oricui, nu numai brătrânului şi hodorogitului Rebat Paşa, ambasadorul.

Când feciorul dela hotel îi spune că generalisimul Mehemet Ali doreşte să-i vorbească, Mitzi Stenner se cutremură.

— Aşa dar tot i s'a desvăluit numele denunţătoarei ? — se gândi ea, desgustată. Nu-mi închipuiam că nici marele vizir nu se va ţine de cuvânt ! Mă aşteptam să fiu chemată doar la judecată, pentru a depune mărturie şi când colo vinovatul umblă liber, ba vine chiar să-i facă vizite denunţătoarei! Asta numai în Turcia se poate întâmpla ! Fără îndoială că vrea să-mi ceară socoteală. Să poftească ! Prietenul meu, Rebat Paşa, ambasadorul, este mai puternic la Poartă decât el, aşa că, nu mi-e frică !

Cereţi mâine FASCICOLA No. 7 tuturor chioşcarlior şi depozitarilor de ziare.

Tipărit la Imprimeriile Independenţa, Str. R. Poincaré, 17